

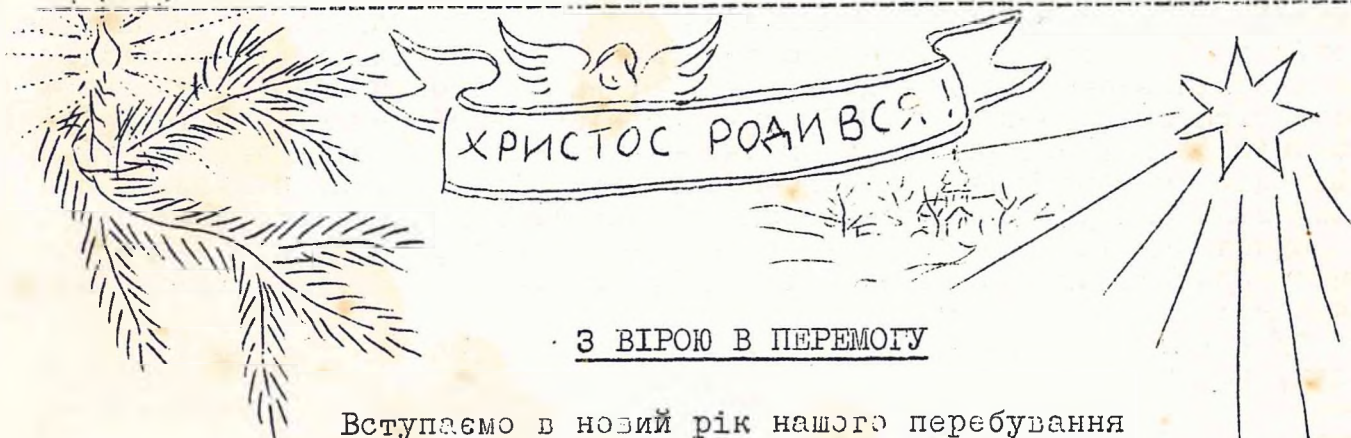
Інформаційний БЮЛЕТЕНЬ

Т.П. ОУН(В.Б.)

Ч. 1/39/

Січень, 1959

Рік 7-ий

Вступаємо в новий рік нашого перебування на чужині і, як завжди, починаємо його під знаком Різдва Христового.

Різдв'янні свята наш нарід відзначає особливо вродливо, переживає їх дуже глибоко. І навіть жорстоке московсько-більшевицьке поневолення, оця понура підсов'єтська дійсність, з усіма її національно-політичними і релігійними переслідуваннями та соціально-економічним визиском, не спроможна викоренити з душі українського народу світлу традицію Різдв'яних святкувань. Як одно-згідно свідчать поворотці з СРСР, українці і чужинці, навіть там - на самому дні московської неволі - українські засланці і в'язні не забувають про Різдво Христове і стараються його відповідно відзначити. Самозрозуміло, що в умовах жорстокої неволі зовнішні прояви отих Різдв'яних святкувань є дуже скромні, але тим більш зворушливою і величньою є їх ідейно-моральна глибина.

Оця незламна ідейно-моральна постава українського народу, навіть в умовах найважчого і найжорстокішого поневолення, мусить бути і для всіх нас, що перебуваємо на чужині, не тільки світлим прикладом, але і животворчим джерелом моральної сили, жертвеного завзяття і твердої віри в остаточну перемогу нашої національної Правди, у велике майбутнє нашої Батьківщини. І хоч фізично відірвані від України, ми мусимо всіма силами прагнути до постійного зберігання духового зв'язку з нашим народом, з його змаганнями і боротьбою.

Живучи в умовах вільного світу, мусимо докласти зусиль, щоб наша праця була якнайбільш корисною для справи національно-державного визволення України.

Конечною передумовою для успішного виконання наших обов'язків су-проти Батьківщини є якнайбільша ідейно-моральна спаяність, сувора дисциплінованість, ефективна оперативність і постійна жертвність наших організованих рядів.

У Свят-вечірній пригадую поліньмо думкою на Батьківщину, з'єдна-ймося душею з усім нашим народом, а особливо з борцями революційного підпілля - з тими, що на Рідних Землях, і з тими, що запроторені на да-лекі заслання, в тюрми і концтабори, - глибоко відчуємо серцем їхній біль, їхні прагнення і надії, їхню тверду віру. Від них черпаємо мора-льну силу до дальшої праці і боротьби, з непохитною вірою в перемогу.

Всіх членів, симпатиків і прихильників ОУН і весь Провідний Актив вітає з святами Різдва Христового і Новим Роком,

Тереновий Провід ОУН
у Великій Британії.

З КОРДОННІ КАДРИ ЗЧ ОУН, ЇХ ПРАЦЯ І ПІДГОТОВКА

/Стаття перша/

Розташування сил Організації Українських Націоналістів, цебто її кадрів, треба розглядати в двох аспектах - крайовому і закордонному. Головним театром дії ОУН, де йде безпосередня боротьба з окупантом, є Рідні Землі. Закордонні терени, де діють закордонні кадри, цебто ЗЧ ОУН, мають своє окреме призначення, але теж пов'язане з революційно-визвольною боротьбою на землях України, з її потребами і вимогами. Таким чином усі кадри ОУН - і ті, що в Краю і ті, що за кордоном, - становлять одну неподільну цілість революційно-визвольної організації, мають спільну мету і спільні обов'язки.

Головною метою всіх членів ОУН є вибороти волю українському народові, повернути суверенність і самостійність Українській Соборній Державі, в якій єдиним і неподільним господарем та джерелом влади буде український народ. В основу побудови УССД кладемо ідеологічно-політичну і соціально-суспільну програму ОУН, якщо народ прийме її за свою. Своєю дією за кордоном ЗЧ ОУН, крім зовнішньо-політичної акції та інших безпосередніх і посередніх завдань, намагаються зберегти українську еміграцію як окрему національно-політичну спільноту, як запілля і допоміжну силу для революційно-визвольної боротьби українського народу.

Праця кадрів ЗЧ ОУН дуже багатогранна, вона охоплює майже всі ділянки українського життя на еміграції, але головну нашу увагу спрямовуємо на:

1/ Зовнішньо-політичну роботу і відповідні визвольно-політичні акції, метою яких є здобути підтримку визвольній боротьбі України та визнання й респектування чужими народами її національно-політичних прав вільної і суверенної державної нації;

2/ Готування кадрів до революційно-визвольної боротьби і державного будівництва.

Чесне і гідне виконання наших обов'язків за кордоном, а в дальшому - і на Рідних Землях у час революційно-визвольної боротьби і державного будівництва, належить насамперед від якісних властивостей членських кадрів та їх належного виховання і вишколу-підготовки. Тому завжди кладемо наголос на якість, а не на кількість членства.

Повоєнні умови, в яких відбувалася і розбудовувалася організаційна сітка поза межами України, стали головною причиною, що членські кадри ЗЧ ОУН доповнялися різnorodним - характером, інтелектуальним рівнем, силою ідейної наснаги і моральною якістю, - елементом, можна б сказати, від найбільш вартісних і надійних членів до випадкових. І коли з цього різnorodного елементу прийшлося викувати один організаційний моноліт - високоякісних, ідейних, жертвних, самодисциплінованих членів революційно-визвольної організації, тоді виявилось, що не всі відзначаються необхідними якостями націоналіста-революціонера. До Організації заковчували теж люди випадкові, яких притягала атракційна сила ОУН, але по своїй природі вони ні націоналістами, ні революціонерами не були. Для них ОУН була своєрідним "переходовим" табором, з якого помандрували далі - одні з них створили свої партії, інші примкнули до вже існуючих, а ще інші стали "безпартійними" або взагалі відійшли від українського життя. Відплив деякої кількості випадкового елементу з організаційних рядів не послабив Організації, а навпаки, зміцнив її ідейно і політично. Організаційна сітка закріплювалася з елементу якісного, витривалого, жертвового, з почуттям відповідальності і самодисципліни, світоглядом оформленим та ідейно-політично переконаним. Правда, ще і сьогодні трапляються між нами члени з неустійливими ідейно-моральними і світоглядом політичними якостями. Саме між ними зустрічаємо слабодухих, зневірених, перевтомлених та пасивних, які намагаються тікати від своїх організаційних обов'язків. Але вони, хоч і є тягарем для Організації, як сумні винятки, що, до речі, бувають усюди, губляться між якісними, ідейними і активними членами.

Основою і передумовою успіхів у нашій організаційній діяльності є добре зорганізована й розбудована організаційна сітка. Про особливе значення організаційної сітки мусить знати кожний член. Організаційна сітка має свою відповідну структуру, ступеновані організаційні клітини і їх провідників та завершується організаційною референтурою. Праця організаційної сітки великою мірою подібна до політичної адміністрації в державі. За посередництвом організаційних клітин, силами про-

відного і рятового організаційного апарату проводимо всю оперативну роботу, керуємо цілістю діяльності орг. сітки, господаримо членськими кадрами, виховуємо і підготовлюємо їх до дальших і ближчих завдань. З допомогою орг. сітки ведемо зовнішньо-політичну роботу, унапрямуємо цілість українського життя під кутом потреб визвольної боротьби українського народу, поширюємо і закріплюємо наші ідейно-політичні впливи в українській громадськості, щоб таким чином створити з неї один суцільний національно-визвольний фронт. Організаційна сітка, мов кістяк сильного творчого організму, своїми клітинами, своєю мережею пов'язує в одну цілість увесь складний різногранний процес українського життя і надає йому скристалізовану ідейно-політичну форму, спрямовує його на боротьбу за волю і державну незалежність.

Коли порівнюємо орг. сітку з державним апаратом, який керує, адмініструє і оформляє життя даного народу, то мусимо мати на увазі, що крім прикмет і якостей працівників державного апарату, члени Організації, як працівники орг. сітки, мусять мати ще й особливі прикмети духового порядку. Маємо на увазі велику ідейно-моральну перевагу орг. апарату над апаратом державним. Державний апарат, виконуючи свої функції, розпоряджається законами, судами, поліцією та різnorodними відповідними середниками й засобами. Його діяльність відбувається на твердих основах упорядкованого державного життя. Натомість орг. апарат, як і ціла орг. сітка, діє, в основі, особливо в еміграційних умовах, тільки на засаді ідейної самодисципліни і національного сумління членства. З усіх орг. клітин постає один суцільний організм, одне тіло - Організація, яка охоплює всі ділянки українського життя, а на зовнішньо-політичному відтинку виступає як національно-визвольний політичний чинник. Отже, як бачимо, орг. сітка є основою кожної нашої діяльності, і тільки з її допомогою досягаємо успіхів на всіх відтинках нашої діяльності.

Організаційну сітку, як і цілу діяльність Організації, творять і ведуть кадри Організації. Якщо вони на відповідному рівні, досягаємо успіхів, особливо ідейно-політичного характеру, між рідним народом. І тому духово-моральні та самодисциплінуючі якості членів є найважливішим і найнеобхіднішим в житті членів та діяльності Організації. На них ґрунтується дисципліна, послух і вірність ідеї нації, активність і почуття обов'язку, що в основі оперті тільки на моральних санкціях. Треба підкреслити, що дисциплінарні покарання членів моральними санкціями є найкращим засобом позитивного й успішного виховування тих членів, які час-від-часу порушують правила життя українського націоналіста, занедбують з якихось причин свої обов'язки або піддаються розкладовим, деморалізуючим впливам. Якщо член дисциплінарно покараний моральними санкціями відчуває їх і переживає, піддає, хоча б у душі, свої вчинки провірці й самокритиці, можна сподіватися, що він виправить свої помилки й недотягнення та стане вкінці добрим націоналістом. В іншому випадку, цебто тоді, коли моральні санкції не впливають на збайдужілого, хворобливо зарозумілого, нездисциплінованого, безідейного чи взагалі здеморалізованого члена, санкції іншого порядку, напр. матеріального, мають тільки допоміжне значення, як останній засіб перед остаточними висновками - виключенням з рядів Організації, бо такі люди не гідні доброго ім'я українського націоналіста. Морально-духовий занепад звільняє, хоч повільно, але послідовно, членів від почуття обов'язку, самодисципліни, вірності національній ідеї, якій, складаючи приречення, жертвував увесь свій труд і життя. Коли з члена ОУН, як в провідного так і рядового, зникають почуття сумління націоналіста і духово-моральні первні національної честі і гідності, його праця в організаційній сітці є вислідом примусу і має тільки тимчасовий, переважно негативний характер. Очевидно, тим що падають треба подавати дружно поміч, треба докласти всіх зусиль, щоб допомогти їм вийти з морально-духового занепаду на твердий, світлий шлях українського націоналіста. Але одночасно треба пам'ятати, що для припадкового, неоправданого елемента, який є баялом у націоналістичному русі, не місце в Організації.

Провірка ідейно-морального і інтелектуального рівня членства теж має ідейно-моральний, а не поліційно-дисциплінарний характер.

Підсумовуючи наші короткі зауваги щодо якості організаційної сітки, цебто кадрів Організації, підкреслюємо ще раз, що вона мусить бути морально тугішою, ідейно сильнішою і витривалішою, ніж апарат держави, який для здержання послуху, суспільної дисципліни, правопорядку, праці, послуговується законами, поліцією і судами та, що з певному сенсі найважливіше, платними посадами.

Тому що організаційна сітка діє на основі напрямних і доручень, декому здається, що вона є своєрідним апаратом-автоматом. Але такий погляд неправильний. Він витворений не так організаційною структурою і працями Організації, як поверховним їх розумінням. Організувати організаційну сітку чи її клітини, розбудовувати їх і закріплювати, керувати внутрішньо організаційною діяльністю, за посередництвом якої діємо і на зовнішньо-політичному та українському суспільно-політичному і громадському відтинках – це своєрідне, багате методами і тактикою мистецтво, а не тільки, як дехто думає, з гори накинена форма, штивна і незмінна. Методи, а то і система нашої дії на зовнішньому відтинку, як на українському так і на чужинецькому, мусять бути інші, ніж напр., внутрішньо-організаційні. Від них великою мірою залежить збільшення нашого потенціалу, концентрування і використання його для потреб української визвольної справи. Вони /методи/ мусять насамперед бути доцільні, сприсмилві для оточення в якому діємо, ефективні і перспективні на майбутнє. В дії їх треба перевіряти і коли вони не оправдую себе, то за замінити іншими, більш доцільними. Методи є способом до досягнення головної мети, вони можуть бути різні, якщо в принципі не порушують нашої визвольної концепції. Напр., стосовані нами методи, чи навіть ціла система дії в нашому внутрішньо-організаційному житті не можуть бути живцем стосовані до суспільно-громадського сектора, де маємо діло з різnorodними суспільними елементами. Тут треба стосувати і респектувати загальну суспільно-громадську систему дії і через неї впливати на громадське життя. З другого ж боку, якщо б ми застосували суспільно-громадську систему дії до організаційної сітки, як це подекуди й трапляється, то в короткому часі Організація перетворилася б в якийсь клуб, у партійну групу чи кліку, або у звичайну громадську установу. На кожному відтинку нашої діяльності треба стосувати властиві методи, а для цього, безперечно, організаційні кадри мусять мати відповідне знання і належну підготову.

Нашим завданням є мобілізувати для підтримки української визвольної справи не тільки ті сили, засоби й середники, якими розпоряджаємо самі як Організація, а теж і ті, що є поза Організацією в українській громадськості. Дехто намагається пояснювати наш ідейно-політичний вплив на певні установи як їх фізичне опанування нашими кадрами. Таке пояснення фалшиве і злобне. Наш вплив на українську громадськість – це передусім вплив ідейний. Ми даємо почин справам, які мають служити інтересам українського народу, висуваємо ідеї, які активізують українську громадськість на відтинку допомоги – моральної і матеріальної – українській визвольній справі, даємо або підтримуємо кожну здорову ініціативу, яка служить загально українським справам, пов'язаним з українською визвольною політикою. Іншими словами: унапрямяємо українське життя в усіх його виявах під кутом потреб української визвольної акції в Краю і на еміграції. До цієї акції намагаємося залучити всіх українських патріотів, незалежно від їх політичних і конфесійних переконань. Наша дія не обмежується тільки власним середовищем, як це роблять партії чи кліки. Вона мусить зростати в широку всеохоплюючу акцію, вкловути в себе весь український закордонний потенціал. Як революційно-визвольна Організація маємо всі підстави для ідейної мобілізації української еміграції, щоб створити з неї один визвольний фронт.

Дуже важливою засадою, але, нажаль, для частини наших членів поки що незрозумілою, є стосовання відповідної ієрархії до наших завдань. Ще і досі трапляється, що другорядними або дрібними справами прислонюємо наші головні завдання. Якщо ми охоплюємо різні сектори українського життя, напр., суспільно-політичний, громадський, виховний, літературний, культурно-мистецький, видавничий і т. п., то це тільки засоби, якими користуємося для здійснення нашої головної мети. Праця на тому чи іншому відтинку не є для нас головною метою, а тільки засобом, з допомогою якого скріплюємо становище української визвольної справи. Є, однак, випадки, що в нас, часом зовсім несвідомо, перенаголошується важливість котрогось одного сектора, а працівники чи діячі цього сектора, що як члени Організації, призначені працювати в ньому, забувають про цілість завдань, про вищу мету, і зовсім по-сектарськи ставлять цей сектор вище самої Організації та намагаються організаційну сітку чи частину її кадрів використати для своїх вузьких замірів. Якщо їм це вдається, хоч би і на короткий час, то організаційна сітка фактично тратить своє призначення, а діяльність кадрів Організації стає тенденційною і обмежується вузьким однобічним виявом. Тоді головна мета, яку маємо досягнути при допомозі наших впливів на всі сектори українського

життя, підпорядковується меті вужчого порядку, яка пов'язана з потребами тільки одного сектора, з певними еміграційними чи навіть зовсім хуторянськими вимогами. Не раз на тлі надужиття організаційною сіткою для с.обічних замірів, егоїстичного чи хуторянського "патріотизму" приходило до внутрішньо-організаційних, часто персональних конфліктів, які безкорисно зуживають нашу енергію, обезсилюють Організацію чи її клітину, погігшують її внутрішню спаяність і спричиняють різні, звичайно негативні наслідки.

Кожний член мусить пам'ятати, що все і всюди, за всяких умов і на кожному відтинку праці, домінуюче становище має наша головна мета, якій служить ціла Організація. В міру потреб приділяємо певним секторам більшої чи меншої уваги. Напр., в один час зосереджено всі наші сили на відтинку зовнішньо-політичному, якщо цього вимагали особливі міжнародні обставини чи потреба зміцнення певної нашої зовнішньо-політичної акції. Іншим разом скеровуємо нашу увагу на суспільно-громадський сектор, якщо треба його зміцнити, за його посередництвом поширити свій ідейний вплив на українські громадські кола або закріпити своє зовнішнє становище в очах господарів, на терені яких діємо. Ще іншим разом можемо сконцентрувати нашу діяльність на відтинку виховання молоді, якщо хочемо охопити її своїм ідейним впливом, а найкращими з поміж неї доповнювати організаційні кадри. Так само трактуємо і всі інші відтинки нашої діяльності, керуючись доцільністю і вимогами часу, як цього вимагає українська визвольна справа. Жадна ділянка нашої праці не є для нас самоціллю і в центрі нашої уваги ставимо нашу головну мету. Організаційна сітка і її кадри є основою нашої сили, від її якості й спроможности залежать наші успіхи в боротьбі за УССД.

Одною з основних прикмет націоналіста є сильний волевий характер. На жаль, про характер націоналіста ми часто тільки декламуємо, завчавши напам'ять його певні прикмети. Але цього замало. Характерність націоналіста мусить відбиватися в його житті і в кожному його чині. Не раз зустрічаємо людей і працюючих, і активних, навіть ідейних, але користи з їх діяльності не багато саме тому, що вони безхарактерні. Їх праця, замість сподіваних успіхів, приносить різні ускладнення, замішання, розчарування, або викликає сумніви чи зневіру. Націоналіст без характеру – не націоналіст, а хаотик у почуваннях і чинах. При цьому слід пам'ятати, що характер не можна засвоїти з книжок як певні формули, ані не можна його отримати разом із становищем у громаді, ні дипломом, ні титулом, ні з посадою чи якимсь організаційним ступенем чи призначенням. Його треба плекати, як плекається чесність, відвагу, лицарність, солідність, витривалість та інші особисті й національні прикмети. А виховувати його треба постійно, всюди і за всяких обставин. У слід за вихованням власного характеру йде і максимальна творчість вожнього члена Організації та Організації як цілості. Очевидно мова тут не про таку активність, що приносить багато шуму, особисту славу, баламуцтво і політиканство, а про активність позитивну, що відповідає завданням Організації Українських Націоналістів.

Праця в сітці Організації, в українській суспільності та на зовнішньо-політичному відтинку вимагає належної підготовки, відповідальности, такту і знання, великої жертвовности, ідейности і глибокого психологічного підходу. Без цього кожний можливий ефект буде радше подиктований хвилимовим збігом обставин, а не довготривалими, закріпленими наслідками. Самі ідейно-політичні й суспільно-програмові постанови Організації не здобудуть нам визнання чи симпатій українського народу, в нашому випадку – української еміграційної спільноти, якщо кадри ОУН, як виконавці цих постанов і носії ідей ОУН, не будуть дотримуватися їх змісту й духу. Навіть найкращі ідеї втрачають свою вартість, якщо їх визнавці не стоять на висоті своїх завдань і своєю діяльністю чи поведінкою їх дискредитують. Тому члени ОУН мусять бути відповідно виховані, вишколені і приготовані до дії на кожному відтинку українського життя та українського національно-визвольного фронту. Організація – це кузня, де готуються кадри і куються революційні характери. Стати націоналістом революціонером – значить перейти глибокий внутрішній процес самоствердження, скріпленого власними чинами та глибокою вірою в національно-визвольні ідеї українського народу. Політичне виховання націоналіста дає йому усвідомлення філософії націоналізму як суспільно-політичного явища. Його осягають ті члени Організації, яких свідомість обов'язків і характерність є на відповідному рівні.

Як невід'ємна частина революційно-визвольної Організації, діючої в Україні та на інших теренах ССРСР, закордонні кадри ОУН структурою і

якістю мусять бути на висоті революційної, політично-визвольної організації, що нею є ОУН як цілість. Виховання повновартісного націоналіста-революціонера в еміграційних умовах вимагає особливих зусиль від кожного члена - менше чи більше інтелектуально розвиненого. При цьому кожен мусить пам'ятати, що виховання члена ОУН триває безперервно, за всяких обставин, навіть і наших еміграційних, аж до смерті, бо націоналіст, який перестає себе політично виховувати, відривається від життя рідного народу і обмежується тільки особливим чи хуторянським способом думання, перестає бути націоналістом. Він хоч і не зрікається ім'я націоналіста, але честі йому не приносить, а тільки погану славу і сором.

-----:-----

СИТУАЦІЯ В СССР НА ПОРОЗІ 1959 р.

Можна твердити, що рік 1958 закінчує майже шостирічний перехідний період московсько-большевицької системи від часу смерті Сталіна. На протязі цього часу московська імперія пережила низку небезпечних для неї кризових ситуацій, як у внутрішній так і в зовнішній обстановці. Починаючи із несподіваної смерті старого тирана, який намагався керувати усім із-за свого бюрка в кремлівській палаті, боячись показувати носа поза Москву й підозрюючи навіть своїх найближчих слуг і дорадників у скритих намірах зради, керівництво імперією пережило декілька корінних потрясень і раптових змін. Офіційно був засуджений "культ особи" диктатора та введено нібито "колективне керівництво". Фактично верховна влада поступово переходила щораз виразніше в руки колишнього Сталінового слуги, Хрущова, який із маловідомого провінційального сатрапа вманеврував себе хитрими маніпуляціями поза лаштунками на становище "геніального" попередника. Вдаючи простодушного "мужика", та користуючись із своєї близької обзнайомленості з кричущими практичними проблемами на низах, Хрущов зумів спочатку забезпечити собі попертя серед своїх більш "доктринерствующих" суперників, які не довіряли один одному, воліли віддати віжки держави в руки "дурного" Микити, яким націялися крутити як швець шкірою.

Однак Микита показався не таким то вже простодушним. Скрито ховаючи від заздрісного ока своїх колег свою остаточну ціль - досягнення по всю повноту найвищої влади на Кремлівському стільці - він винаходив по одному своїх найбільш небезпечних суперників та, при гарячій підтримці інших суперників, "викінчував" їх і змитає зі сцени на смітник історії. Так пішов насамперед Берія в червні 1953 року, всевідучий шеф невідомо як широко розгалуженої напів-самостійної системи таємного МВД, що загрожувало верховодству партійного керівництва, пішов єхидний хамелеон Маленков, колишній найбільш довірений слуга Сталіна, що міг бути небезпечний на чолі величезного державного апарату сов"єтської бюрократії, а особливо в часі коли треба було переводити різні реформи в структурі державної будівлі, пішов твердолобий доктринер Молотов, що не хотів годитися на карколомні викрутаси і експерименти хрущовської зовнішньої політики по відношенні до Югославії і Заходу, та до якого небудь відходу від сталінізму у внутрішній політиці, яка зайшла в катастрофічний тупик. Пішов і Каганович, найбільш безпосередньо зв'язаний з відповідальністю за жорстокі умовини періоду індустріалізації, свояк Сталіна та символ колишнього насичення большевицької партії жидівським елементом. Пішов і Шепілов, короткочасний міністр зовнішніх справ, бо виказав непересічні здібності та нелояльність до Хрущова особисто. Пішов маршал Жуков, кандидат на московського Бонапарте - військового диктатора, бо його слава затінювала особу Хрущова. Вкінці, вже в цьому році, новий диктатор викинув куклу Булганіна, яка йому вже була не потрібна для маскування своїх амбіцій. Залишився він тепер єдиною домінуючою фігурою серед всієї кліки нових "висузанців", які йому особисто завдячують високі становища, та декількох перестарілих і здитинілих, нешкідливих для Хрущова "старих большевиків" типу Піддєртаного "президента" Ворошилова та вусатого кавалериста Будьонного. Із старого сталінського виряду залишаються ще лиш "книжник-буквоїд" Суслов, який займається перемелюванням із пустого в порожнє марксистсько-ленінської доктрини для навчання "молодших братів" в сателітних країнах "народних демократій", та Швернік, колишній слухняний керівник т. зв. профсоюзів. Нова еліта підібрана Хрущовим, люди типу Козлова, Арістова, Беляєва, Кириченка, Ігнат'єва, це вже вихованці сов"єтської системи, менеджери з

крови і кости, з ментальністю управителів маєтків з панської ласки, щолених для цієї мети, а не аматори-політики, з їх відривом від практичного життя і перенаголошенні м теорії.

Знівши екран на горі і перетрясаши весь державний і партійний апарат, Хрущов, wraz із своїми підручними, взявся рятувати більшовицьку імперію від розвалу з нутра, що зарисовувався як на політичному так і на економічному секторі. Непродуктивна сталінська економічна система мусіла бути змінена, якщо Москва мала на довшу мету суперничати з Заходом. Економічні успіхи Москви лишалися далеко позаду політичних успіхів у закордонній політиці, і через це Москва не могла їх вповні використати і закріпити. Провал у сільському господарстві загрожував не тільки голодом, але і політичними труднощами і гальмуванням розбудови воєнно-промислового потенціалу. Марнотратство ресурсів дійшло найвищого степеня, помимо розхвалюваної плянної системи народного господарства. Паралелізм, відомчість, замкнутість, не-еластичність всієї системи засуджували її на постійну слабovitість, крижкість. Надмірна централізація ставила під смертельну загрозу всю імперію на випадок атомової війни. Тому то в 1957 р. прийшло до славнозвісної "децентралізації", "поширення прав союзних республік", створення 102 раднаргоспів для керування великою промисловістю імперії на місцях.

Занепад сільського господарства, спричинений запровадженням колгоспної невільничої системи та жахливим оподаткуванням, можна було відвернути лише через покладення наголосу на "матеріальному заінтересуванні колгоспників", цебто переходом від системи контингентів до оподаткування з площі с. г. угідь, та деякими іншими податковими полегшеннями. Голод, який насувався, а з тим і небезпека спонтанних народних заворушень, Хрущов запобіг тимчасово ініціюючи кампанію на розорання цілих земель у Казахстані і Сибірі, та "кукурудзяною" кампанією. Однак при постійному рості населення /коло 3,6 мільйонів річно на весь СРСР/, загроза голоду існує постійно, навіть при рості продуктивності сільського господарства і поширенні посівних площ, тому, що в наслідок посух з кожних п'ять років два є маловрожайні. Єдине, що могло б вивести сільське господарство СРСР на гладшу дорогу - це інтенсифікація с. г. в нечорноземній зоні, різке збільшення продукції добрив і їх внесення у ґрунт, а також розкріпачення селянства і свободна торгівля. Однак ці останні речі є в більшовицькій системі неможливі, поки вона існує, бо це означало б її політичний крах. Тому храмання с. г. в більшовицькій системі залишеться, правдоподібно, хронічним.

Наслідком всіх цих перебудов і замішання, яке вони внесли, плян шостої п'ятирічки, яка мала кінчатися в 1960 році, показався не до виконання. Його закинено, а натомість Хрущов висунув проєкт семирічного пляну розбудови народного господарства, накреслений Державною Плянвою Комісією в Москві. Проєкт цього пляну має обговорювати 21-ший З'їзд КПСС у другій половині січня, 1959 року. Цей плян ставить дуже тяжкі цілі до досягнення, бо він є частиною перспективного, правдоподібно 15-річного пляну, якого завданням є "дігнати і перегнати Америку" в основних видах продукції. А тому, що в СРСР починається відчувати брак робочої сили, через великі людські втрати в часах сталінських голодівок, вивозів, арештів, розстрілів, війн і т. д., особливо серед чоловічого населення, то Хрущов заміряє запрягти шкільну молодь до праці на фабриках і колгоспах. Це є зміст широко рекламованої реформи шкільної системи, нібито для "наближення школи до життя" і для "набуття трудових навиків".

Серед поневолених народів в більшовицькій московській імперії глухий спротив офіційній політиці і всій системі не припиняється. Він стає щораз більш чітким і свідомим. Національні гасла падають на спраглий ґрунт і, без сумніву, принесуть багаті плоди. Русифікаційна тенденція Москви зустрічається з запеклим опором на національних теренах. Деяке покращання життєвого рівня і полегшення терористичного затиску поліційної системи не тільки не оправдує надій більшовицьких вождів на примирення населення, а заохочує його до дальшого впертого тиску на режим з низу. Тисячами струмочків просякають в московсько-більшовицьку систему її тайні противники, викривлюючи її діяння і відвертаючи її найгірші удари в багатьох місцях. Вона ще діє інерцією довгого терору і своєю розбухлою вагою, але і діють ті розкладові чинники, які підточують її а-середини неспинно і розслаблюють її аж до повної знемоги. Потрібно буде лиш серйозного потрясіння і вся громізка набрякла потвора рухне і розсиплеться мов картяний домок.

РОЛЯ ЖІНКИ У РЕВОЛЮЦІЙНО-ВИЗВОЛЬНОМУ РУСІ УКР. НАРОДУ

Від Редакції:

З уваги на актуальність матеріалу під повище поданим наголовком, що його ми отримали від Т.П.К., для діяльності організації сітки нашого терену, починаємо з цим числом друкувати його на сторінках "Інформаційного Бюлетеня".

Час від часу передістаються на сторінки світової преси вістки про героїчну боротьбу українського народу за свою свободу. Ці вістки такі скупі, а часто й невірні, що на їх підставі читач преси вільного світу ніяк не може відтворити собі справжнього образу української революційної визвольної боротьби та її цілей. А шкода, бо це боротьба гігантська, сповнена часто трагічних моментів. Про її велич і глибину свідчить хоча б факт, що триває вона безперервно вже більше як сорок років, хоча веде її серед найважчих умовин політично осамітнений, великий, але призабутий світом народ, який компактною, близько 50-мільоною масою заселює кругло 900.000 кв. кілометрів урожайного простору на Сході Європи, в басейні Чорного моря.

Політична міжнародня кон'юнктура складається несприятливо для українців. Це й є причина, чому світова преса мовчить про нашу боротьбу, хоча присвячує так багато місця й уваги визвольним рухам інших, не раз багатьох менших народів. Мало помагють зусилля представників України довести до відома культурного світу правду про боротьбу нашого народу за право бути вільним господарем на своїй землі.

А тому ми, українські жінки, яким пощастило здобути у вільному світі політичний азиль, мусимо використовувати кожну нагоду, щоб розказати і з'ясувати громадянам вільних народів на Заході те нестерпне становище, в якому живе наш народ, поневолений на своїй власній землі, та про його боротьбу за свободу. Ми обов'язані розповісти їм про цю боротьбу ще і тому, що жінки відіграють у ній велику роль.

Більше як 70 років тому, у 1884 році, постало на українських землях перше жіноче товариство як організаційний вияв емансипаційного руху жінок. Члени цього товариства поставили як свій основний постулат вимогу: признати їм рівні з чоловіками права для того, щоб жінки могли активно включитися в загально-національні змагання за державну самостійність українського народу. Це домагання жінок видалося тодішньому українському суспільству таким справедливим і корисним, що зразу піддержали його наші найвизначніші мужі того часу, з Іваном Франком, велитнем української літератури, на чолі. Українські жінки здобули собі рівні права без того спротиву власного суспільства, який мусіли переборювати жінки інших народів, і через те вони могли негайно включитися до праці і боротьби народу за свою державну суверенність.

Це була епоха підготовчої, чисто ідеологічної, стадії українського визвольного руху найновіших часів. Український народ жив тоді між двома окупаціями. Східня, більша частина із столицею Києвом належала до Росії, західня, із головним центром у Львові, — до Австро-Угорщини. Московський царат брутальними поліційними засобами душив найменший прояв прагнення українського народу до політичної самостійности. Найбільший український поет всіх часів, Тарас Шевченко, був засланий на десять років на Сибір за власноручним підписом царя Миколи I-го. В 1876 році царський указ заборонив друкувати книжки українською мовою та навіть співати прилюдно українські пісні.

Австрія, імперія західнього типу, признала українцям право культурної автономії. Всі українські землі під Австрією зкрилися густою сіткою українських шкіл першого і другого ступенів та мережею культурно-освітніх, молодечих, жіночих, сільсько-господарських, економічних і спортивних товариств. Тисячі людей трудилися в цих товариствах, жінки на рівні з чоловіками. Завдяки їхній праці піднісся незвичайно високо культурний і економічний рівень нашого народу. У Львові постали теж українські наукові інституції і видавництва. Тут друкували свої твори також письменники з-під московської окупації, а між ними Леся Українка.

Ця геніяльна поетка з великою освітою /знала II великих мов/ уважалася за духову матір українського визвольного-революційного руху. Сама вона не могла брати безпосередньої участі в підготовці революційного зриву, з причини туберкульозу, яка зрештою скосила її передчасно в 1913 р., на 42-ому році життя. Але її твори — це могутній протест проти політичного поневолення і полум'яний заклик до боротьби за

свободу. Ці твори поклали ідеологічні основи визвольної боротьби нашого народу поруч з творами Тараса Шевченка та Івана Франка. Ми віримо, що прийде час, коли – перекладені на чужі мови – стануть вони цінною перлиною у скарбниці світової літератури. Особливо цінні будуть вони для ізраїльського народу, що його боротьбу за волю поетка оспівала в геніальних драмах. Для американців особливий інтерес буде мати драма "В пущі" на тлі життя пуританських громад у Новій Англії.

Поруч з Лесею Українкою творили теж інші численні письменниці, меншого таланту, але з такою самою любов'ю до батьківщини і свободи.

Саме оця безмежна, активна, повна самовідречення любов є характерною рисою борців українського визвольного руху. А що така любов – це стихія материнського серця жінки усіх часів і народів, то не дивно, що – коли настав сприятливий час вхопити за зброю, щоб вибороти свободу, – в рядах воїнів станули і жінки. Їх імена: Олена Степанівна, Гандея Дмитерко, Софія Гасчко і другі. Цей сприятливий час настав під час першої світової війни. В Росії вибухла революція. Розпалася Австро-Угорська імперія. Український народ проголосив дня 22 січня 1918 року у Києві відновлення української держави. Український визвольний рух вступив у революційно-збройну стадію, яка в різних формах і з різною напругою продовжується по сьогоднішній день. А сталося це тому, що історичні вороги України – Москва і Польща, хоча самі ворогують між собою, проте в 1918 році виступили двома фронтами проти нової, незакріпленої української держави. Українська армія, зорганізована на швидку руку, хоч недостатньо вивірена та вишколена, проте сповнена гарячим бажанням оборонити власну державу, впродовж трьох років чинила героїчний спротив різночасно на трьох фронтах – проти білих москалів, проти червоних москалів і проти поляків. Аліанти, дезінформовані ворожою для нас біло-московською і польською пропагандою, не піддержали українського народу. В нашій армії вибухла жахлива епідемія п'яного тифу. Большевикам вдалося зорганізувати в нутрі українського народу свою п'яту колону з місцевих комуністів. Знесилена армія не мала змоги зстоятися, а Польща і червона Москва заключили в Ризі 1920 р. мир, на підставі якого поділилися українськими землями. З "доброї" нагоди скористали ще й чеки і румуни, які захопили для себе по шматкові української території на південь і схід від Карпат.

Армія склала зброю, але народ не скапітулював. На землях під Польщею постала 1920 р. нелегальна Українська Військова Організація /УВО/. Очолив її полк. Євген Коновалець, старшина української армії. УВО повела інтензивну революційну діяльність серед власного народу та різночасно саботажну акцію проти Польщі. Кульмінаційною подією в часі діяння УВО була геройська смерть її члена, 30-літньої жінки Ольги Басараб, зв'язкової Проводу. Заарештована польською поліцією в лютому 1924 р., відмовилася виявити організаційні тайни і своїх друзів. Поліція застосувала до неї тортури, яких вона не витримала і вмерла по кількох днях катувань, не зрадивши організації. Ця жахлива смерть беззбройної жінки пройняла жахом і відразою до катів усе українське громадянство без різниці політичних поглядів. Смерть Басарабової зробила для пропаганди української визвольної справи більше, ніж могли б зробити томи книжок і брошур. Вона виявила, якими варварськими, неморальними засобами послуговувалися окупанти, щоб здушити прагнення до свободи у поневоленого народу. На прикладі смерті Ольги Басараб справдилося слова історика Великої Французької Революції: "Уряд, який засуджує на смерть жінок, засуджує сам себе". Смерть Ольги Басараб викликала глибоке співчуття і симпатію для революціонерів – борців за волю. Молодь, палка і ідеалістична, пішла масово за її прикладом. Засада – "ні тортури, ні смерть не приневолять тебе зрадити тайни", що її дала приклад ця жінка, увійшла в кість і кров українських революціонерів, які її зберігають ціною власного здоров'я і життя по сьогоднішній день. В цьому криється тайна успіху українського визвольного руху, який завдяки вірності і стійкості своїх членів може успішно протиставитися переважаючому числу і озброєнню ворогові. Сьогодні вже неможливо зчислити поіменно всіх героїських жінок і чоловіків, які гинуть від тортур, не зрадивши друзів, бо сьогодні їх – тисячі.

/продовження буде/

-----:-----

4/ Ворожі і агентурні протиукраїнські дії і заміри:

- а/ Діяльність московсько-більшевицької агентури на українському відтинку і наша боротьба з нею.
- б/ Проти-українська діяльність московських білих еміграційних груп, зокрема НТС.
- в/ Поляки і їхнє ставлення до української визвольної справи.

Подана тематика представляє загальну схему, яку можна змінювати і достусовувати до можливостей поодиноких клітин. Ця схема охоплює теми, що їх можна опрацьовувати і подавати з рамени суспільно-громадських установ, товариств, молодечих організацій, або з вільної стопи доповідача за посередництвом якоїсь організації. До опрацьовування доповідей і рефератів запрошувати людей, що своїм інтелектуальним різнем, знанням даної тематики і загальними поглядами відповідають даній темі. В іншому випадку підготувлятися до дискусії, щоб нею надати даній темі потрібного, тривкого ефекту.

До опрацьовування багатьох тем, або, навіть, і всіх, повинні братися наші провідні члени. Для опрацьовування теми треба зібрати спершу чергу всю підручну літературу, прочитати різні праці, які можуть мати або безпосереднє, або тільки посереднє відношення. Цойно тоді приступати до писання, без поспіху, а по закінченні дати комусь до перегляду. Пропагандивно-Вишкільна Референтура ТП буде завжди служити порадами, а, можливо, і допомогою літературою всім тим провідним членам, які поставлять собі за завдання опрацьовувати на протязі першого чверть чи пізріччя якусь вибрану тему.

Добре було б, якщо мова йде про провідних членів, поставити справу так, щоб розподілити теми за особистим, зміру можливостей, вибором між поодинокими членами на терені районів. Кожний опрацьовував би тоді іншу тему, а пізніше можна було б робити виміну доповідачами між поодинокими клітинами. Це треба було б розглянути на окремій відправі або нараді Провідного Активу Району, коли всі ті, що можуть братися до цього діла, будуть присутніми.

Зазначаємо, що праця над тим не буде легкою, але вона завжди рекомпенсуватиме вложений труд. Вона /праця/ подасть відповідне задоволення і знання тому, хто опрацює якусь тему, зробить певну, корисну і коначно потрібну роботу серед громадянства, загартує і подасть багато інтелектуальних і методичних знань для дальшої праці.

До поодиноких тем будуть висловлені певні загальні ствердження і напрямки в поодиноких числах "Інформаційного Бюлетеня", або в інших письмах чи інструкціях Теренового Проводу. Багато матеріялу можна знайти у "Визвольному Шляху" з минулих років та в інших нових і старих організаційних виданнях, як також в книжках Бібліотеки Українського Підпільника, у Вишкільних Матеріялах, виданих Проводом ЗЧ ОУН, а частинно і в тих, що будуть видані Тереновим Проводом.

Закликаючи до вжиття заходів про приєднання до праці на цьому відтинку всіх тих українців, що своїм знанням і стажем можуть дати вагрітсний вклад праці для визвольної справи, ми різночасно настоємо і на тому, щоб наші члени не ухилялися від цих трудних завдань. Теперішній час, менш-більш унормований стан і стандарт життя, доступ до літератури, це прямо необчислені цінності для набуття знання, зміння і гарту для прилюдних виступів на поважні теми. Наше членство - це бойовики і пропагандисти, не в злому, але в позитивному розумінні цього слова!

-----;-----
ЗАГАЛЬНІ ЗБОРИ У.В.С.

Дня 1-го листопада, 1958., в Лондоні, у приміщенні на 28, Мінстер Ровд, відбулися 7-мі з черги Загальні Збори Української Видавничої Спільки.

В цих зборах взяли участь всі уділовці У.В.С. з Лондону, як також двох з поза - п. М. Гринюк з Лестеру і п. О. Красій з Ковентри. Кільканадцять уділовців, що не могли прибути особисто на збори, прислали уповноваження для заступників. На зборах були присутніми майже всі працівники У.В.С. З запрошених гостей був інж. Т.І. Кудлик - Секретар Ради і Головний Директор Головної Управи СУБ-у, і проф. П. Олійниченко.

Загальні Збори відкрив коротким вступним словом проф. В. Василенко, Голова Дирекції У.В.С. Привітавши гостей і уділовців, він підкреслив,

що "на протязі 7-ми років свого існування У.В.С. троробила гарну роботу, попри трудних обставин. УВС є частиною українського еміграційного суспільства, а її видавнича діяльність є дуже важливим чинником у нашому житті. За її допомогою зафіксується це наше життя, поширюється освіта, культура і мистецтво. Видавнича діяльність еміграції має також вплив на розвиток подій в Україні, одним з прикладів чого може служити факт, що після перевидання У.В.С. книжки "Любодрацькі", яка була заборонена в СРСР., ця книжка появилася також передруком там".

Звіти про фінансово-господарчий стан, про видавничий і друкарський відділи У.В.С. склали - інж. В. Олеськів - Білянс; мгр. Р. Борковський - окремі рахунки; ред. Г. Драбат - "Визвольний Шлях"; п. Газриліз - друкарня. Після цього розвинулася широка дискусія, в якій забирали слово, висловлювали критичні зауваги, погляди і пропозиції як гості, так учасники і робітники У.В.С. Головна увага дискусійників концентрувалася на видавничій діяльності, над домами і можливостями розвитку Видавництва з різночасним перенесенням його до іншого, кращого і більш репрезентативного будинку.

До нової Дирекції У.В.С. вибрано пп. Ю. Заблоцький, В. Олеськів, І. Крушельницький, П. Цимбалістий та І. Дмитрів. Проф. В. Василенко, довголітній Голова Дирекції, і мгр. Р. Борковський, довголітній Діловий Директор У.В.С., відійшли від Дирекції на власне бажання. П. Ю. Заблоцький прибув недавно з Франції для праці у Видавничій Спільноті, і під цю пору є Діловим Директором У.В.С. і Головою Дирекції.

Деякі рішення Загальних Зборів, або першого засідання Дирекції У.В.С., на якому обговорювано пропозиції і побажання дискусійників, уже увійшли в життя. До цього належить піднесення ціни на "Визвольний Шлях" про що пише Адміністрація У.В.С. у своєму зверненні до Передплатників і читачів з випуском святкового числа цього журналу.

Приєднуючись до заклику, що його висловив новий Діловий Директор перед закінченням Загальних Зборів У.В.С., а також до письма Адміністрації У.В.С. в справах "Визвольного Шляху", висловлюємо побажання, щоб всі члени ОУН, а передусім увесь Провідний Актив подали належну моральну піддержку У.В.С. в цьому новому році в її тяжкій праці для добра української нації і її визвольної справи.

ДВІ НОВІ КНИЖКИ

Перед закінченням 1958 року з друкарні Української Видавничої Спільноти вийшло дві нові книжки. Перша - "Страх", Олени Звичайної, відомої письменниці на теми з підсознаної дійсності за часів Бжовщини, і друга - "Під трьома окупантами", С. Мечника, як спогади українського революціонера-підпільника, що охоплюють революційну діяльність ОУН на грані тих великих перемін і струсів, що їх знала Україна в перших роках Другої Світової Війни.

Обидві книжки є власністю Української Видавничої Спільноти. Під цю пору велика частина накладу цих книжок знаходиться вже в терені, на руках колекторів і представників У.В.С.

Про значення цих двох книжок для виховних і вишкільних, а зарівно і для розвагових, культурних цілей хіба не треба багато говорити. Вони є не тільки особистим переживанням головних героїв, що виступають там на тлі тяжкої дійсності, але і переживанням цілої нації, багатьох її синів і доньок, що пройшли цей самий тернистий шлях у підсознаної дійсності, яким пройшли герої роману "Страх", чи Автор "Під трьома окупантами".

Особливо велике виховне значення для нашого членства, симпатиків і прихильників буде мати ця друга книжка, в якій, крок-за-кроком, рік за роком описується дію людей підпілля на тяжких і повних ризика шляхах зв'язкових Проводу ОУН, на таких же тяжких і ризикованих діях в апаратурі проводів клітин, на постах, або при виконванні особливих завдань. Ця книжка подає також багато матеріалу про життя і діяльність членів Крайового Проводу ОУН, про яких ми не знаємо багато. Не одному з посеред нашого членства вона пригадає ті часи, коли і вони, зі зброєю в руках виконували важливі завдання на українській землі, а знову іншим, тим, що увійшли в актив ОУН вже тут на еміграції, ця книжка відчинить очі на дійсне життя підпільника. Це допоможе нам усім відчути дещо глибше в долю наших Друзів і Подруг на Рідних Землях, а різночасно з цим посилить нашу віру в перемогу і зусилля до діл на користь нації. Хай не буде ні одного, хто не набув би ці книжки!

++++++:++++++